

VÄITTELYSTÄ, RAFAILISTA, PREOBRAZHENSKIN JA SAPRONOVIN ARTIKKELEISTA JA TROTSKIN KIRJEESTÄ

VÄITTELYSTÄ

Muutama viikko sitten alkanut väittely puolueen sisäisestä tilasta on nähtävästi päättymässä, mikäli kysymyksessä on Moskova ja Pietari. Pietari, kuten tunnettua, asettui puolueen linjan kannalle. Moskovan tärkeimmät kaupunginosat asettuivat myöskin Keskuskomitean linjan kannalle. Moskovan järjestön aktiivisten työntekijöiden yleiskaupunkilainen kokous joulukuun 11 päivänä hyväksyi täydellisesti puolueen Keskuskomitean organisatorisen ja poliittisen linjan. Ei ole syytä epäillä, etteikö edessäoleva Moskovan järjestön yleinen puoluekonferenssi seuraisi kaupunginosien jälkiä. Oppositio, joka on „vasemmisto“-kommunistien osan (Preobrazhenski, Stukov, Pjatakov y.m.) blokki niinsanottujen demokraattisten sentralistien (Rafail, Sapronov y.m.) kanssa, kärsi tappion.

Mielenkiintoista on väittelyn kulku ja ne muutokset, joita oppositiossa tapahtui väittelyn aikana.

Oppositio aloitti siitä, että vaati ei enempää eikä vähempää kuin sen puolueen peruslinjan tarkistamista, jota oli noudatettu puolueen sisäisessä rakennustyössä ja puolueen sisäisessä politiikassa kahden viime vuoden aikana, koko uuden talouspolitiikan aikana. Vaa-

tiessaan X edustajakokouksen hyväksymien puolueen sisäistä demokratiaa koskevien päätöslauselmien täydellistä toteuttamista oppositio vaati samalla puolueen X, XI ja XII edustajakokouksen hyväksymien rajoitusten (ryhmittymäin kieltäminen, puoluestaazhi y.m.) poistamista. Eikä oppositio pysähtynyt tähän. Väittäen, että puolue on muuttunut itseasiassa armeijantyyppiseksi järjestöksi ja puoluekuri sotilaskuriksi, oppositio vaati puoluekoneiston koko henkilöstön ravistelemista ylhäältä alas asti, perustyöntekijäin eroittamista toimista y.m. Lujista sanoista ja Keskuskomitean haukkumisista ei tietenkään ollut puutetta. „Pravda“ oli tulvillaan kirjoituksia ja kirjoitelmia, joissa Keskuskomiteaa syytettiin kaikista kuolemansynneistä. Puuttui vain se, että sitä olisi syytetty vielä Japanin maanjäristyksestä.

Keskuskomitea kokonaisuudessaan ei puuttunut tänä kautena väittelyyn „Pravdan“ palstoilla, vaan antoi puolueen jäsenille täyden arvosteluvapauden. Se ei katsonut edes tarpeelliseksi kumota arvostelijain usein esittämiä typeriä syytöksiä ollen sitä mieltä, että puolueen jäsenet ovat riittävän valveutuneita ratkaistakseen itsenäisesti käsiteltävänä olevat kysymykset.

Se oli niin sanoakseni väittelyn ensimmäinen kausi.

Myöhemmin, kun lujat sanat alkoivat kyllästyttää, kun haukkuminen lakkasi vaikuttamasta ja puolueen jäsenet vaativat kysymyksen asiallista käsittelemistä, — alkoi väittelyn toinen kausi. Se alkoi Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean puoluerakennustyöstä tekemän päätöslauselman⁸² julkaisemisella. Pitäen lähtökohtanaan Keskuskomitean

lokakuun täysistunnon⁸³ päätöstä, joka hyväksyi suunnan puolueen sisäiseen demokratiaan, Keskuskomitean Politbyroo ja Keskuskontrollikomitean Puhemiehistö laativat tunnetun päätöslauselman, jossa viitotettiin puolueen sisäisen demokratian toteuttamisen ehdot. Tällä teolla saatiin aikaan käänne väittelyn kulussa. Nyt ei voitu enää rajoittaa arvosteluun yleensä. Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean esittämä konkreettinen suunnitelma vaati oppositiolta joko tämän suunnitelman hyväksymistä tai toisen, rinnakkaisen, yhtä konkreettisen suunnitelman esittämistä puolueen sisäisen demokratian toteuttamisesta. Ja juuri silloin kävikin ilmi, että oppositio ei kykene asettamaan Keskuskomitean suunnitelmaa vastaan omaa suunnitelmaansa, joka voisi tyydyttää puoluejärjestöjen vaatimuksia. Alkoi opposition perääntyminen. Opposition asevarastosta hävisi vaatimus puolueen peruslinjan muuttamisesta puolueen sisäisessä rakennustyössä, linjan, jota oli toteutettu kahden viime vuoden aikana. Kuihtui ja virttyi opposition vaatimus, joka koski puolueen X, XI ja XII edustajakokouksen tekemien demokratian rajoitusten poistamista. Koneiston ylhäältä alas asti ravis- telemisen vaatimus siirrettiin taka-alalle ja sitä lievennettiin. Oppositio katsoi tarpeelliseksi korvata kaikki nämä vaatimukset ehdotuksilla, että on välttämätöntä „antaa tarkka sanamuoto ryhmittymiä koskevalle kysymykselle“, „toimittaa kaikkien niiden puolue-elinten uusintavaalit, jotka aikaisemmin oli nimitetty“, „lopettaa tehtäviin nimittäminen systeeminä“ j.n.e. Kuvaavaa on, että Krasnaja Presnjan ja Zamoskvoretshjen järjestöt hylkäsivät vieläpä nämä-

kin monenkertaisesti lievennetyt opposition vaatimukset ja tervehtivät valtavalla äänten enemmistöllä Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean päätöslauselmaa.

Se oli niin sanoakseni väittelyn toinen kausi.

Nyt me olemme tulleet kolmanteen kauteen. Tämän kauden luonteenomaisena piirteenä on opposition edelleen perääntyminen, sanoisin sen epäjärjestyksessä tapahtuva perääntyminen. Vieläpä opposition virttyneet ja monenkertaisesti lievennetytkin vaatimukset ovat tällä kertaa jääneet pois sen päätöslauselmasta. Preobrazhenskin viimeinen päätöslauselma (kai kolmas järjestyksessään), joka on esitetty Moskovan järjestön aktiivisten työntekijäin kokoukselle (yli 1000 henkilöä), sanoo:

„Vain nopea, yksimielinen ja vilpiton Politbyroon päätöslauselmien toteuttaminen, muun muassa puolueen sisäisen koneiston uusiminen uusintavaalien kautta, voi taata puolueellemme siirtymisen uuteen suuntaan ilman häiriöitä ja sisäistä taistelua ja lujittaa sen rivien todellista lujutta ja yhtenäisyyttä“.

Ei voida pitää sattumana sitä tosiasiaa, että kokous hylkäsi opposition tämänkin täysin vaarattoman ehdotuksen. Ei ole sattuma myöskään se, että kokous hyväksyi valtavan suurella äänten enemmistöllä päätöksen „Keskuskomitean poliittisen ja organisaattorisen linjan hyväksymisestä“.

RAFAILISTA

Olen sitä mieltä, että Rafail on nykyisen opposition eli tarkemmin sanoen nykyisen oppositioblokin johdonmukaisin ja täydellisin edustaja. Eräässä väit-

telykokouksessa Rafail sanoi, että puolueemme on tosiasiallisesti muuttunut armeijajärjestöksi, että siinä on armeijakuri ja sen vuoksi koko puoluekoneistoa on kelpaamattomana ja todelliselle puoluehengelle vieraana ravisteltava ylhäältä alas asti. Minusta tuntuu, että tällaisia tai tämäntapaisia ajatuksia liikkuu nykyisten oppositiolaisten mielissä, mutta erilaisten syiden vuoksi he eivät rohkene lausua niitä julki. Täytyy tunnustaa, että tässä suhteessa Rafail on osoittautunut rohkeammaksi kuin hänen oppositio-kumppaninsa.

Ja kuitenkin Rafail on perinjuurin väärässä. Hän on väärässä ei vain muodollisesti, vaan ennen kaikkea asiallisesti. Sillä jos meidän puolueemme olisi todellakin muuttunut tai olisi alkanut muuttua armeijajärjestöksi, niin eikö ole selvää, että silloin meillä ei olisi puoluetta tämän sanan varsinaisessa merkityksessä, meillä ei olisi proletariaatin diktatuuria eikä vallankumousta.

Mikä on armeija?

Armeija on suljettu järjestö, joka rakennetaan ylhäältäkäsinkin. Armeijan olemus edellyttää, että armeijan johdossa on esikunta, joka on nimitetty ylhäältäkäsinkin ja joka muodostaa armeijan pakollisuusperiaatteen pohjalla. Esikunta ei vain muodosta armeijaa, vaan se vielä huoltaakin sen, antaa sille vaatetuksen, jalkineet y.m. Armeijan koko miehistön aineellinen riippuvaisuus esikunnasta on täydellinen. Tähän muun muassa perustuu se armeijakuri, jonka rikkomisesta seuraa korkeimman rangaistuksen erityinen muoto — ampuminen. Tällä seikalla on myöskin selitettävä se tosiasia, että esikunta voi siirtää

armeijan minne hyvänsä ja milloin hyvänsä vain omien strategisten suunnitelmiensa mukaisesti.

Mikä on puolue?

Puolue on proletariaatin etujoukko, joka rakennetaan alhaaltakäsin vapaaehtoisuusperiaatteen pohjalla. Puolueella myöskin on oma esikuntansa, mutta sitä ei nimitetä ylhäältäkäsin, vaan sen valitsee koko puolue alhaaltakäsin. Puoluetta ei muodosta esikunta, vaan päinvastoin puolue muodostaa esikuntansa. Puolue muodostaa itse itsensä vapaaehtoisuusperiaatteen pohjalla. Tässä ei ole myöskään sitä aineellista riippuvaisuutta puolueen esikunnan ja koko puolueen välillä, josta edellä oli puhe armeijan suhteen. Puolueen esikunta ei huolla puoluetta, ei muonita eikä vaateta sitä. Tällä muun muassa on selitettävissä se tosiasia, että puolueen esikunta ei voi siirtää puolueen rivejä omavaltaisesti minne hyvänsä ja milloin hyvänsä, että puolueen esikunta voi johtaa puoluetta kokonaisuudessaan vain sen luokan poliittisten ja taloudellisten etujen linjaa, jonka osa puolue itse on. Tästä johtuu puoluekurin erikoinen luonne, kurin, joka rakentuu pääasiassa vakuuttamismenetelmän linjaa eroitukseksi armeijakurista, joka rakentuu pääasiassa pakoittamismenetelmän linjaa. Tästä johtuu perusero korkeimman rangaistuksen välillä puolueessa (puolueesta erottaminen) ja armeijassa (ampuminen).

Tarvitsee vain verrata näitä kahta määritelmää käsittääkseen Rafailin virheen koko luonnottomuuden.

Puolue on muuttunut armeijajärjestyksi, sanoo hän. Mutta kuinka puolue voidaan muuttaa armeijajärjestyksi, kun se ei ole aineellisesti riippuvainen

esikunnastaan, kun se rakentuu alhaaltakäsin vapaaehtoisuusperiaatteen pohjalla, kun se itse muodostaa oman esikuntansa? Miten siinä tapauksessa voidaan selittää työläisten virtaaminen puolueeseen, sen vaikutuksen kasvu puolueeseen kuulumattomien joukkojen keskuudessa, sen kansanomaisuus koko maailman työtätekevien kerrosten keskuudessa?

Joko tahi:

Joko puolue on äärimmäisyyteen saakka passiivinen ja saamaton, — mutta miten silloin voidaan selittää se tosiasia, että sellainen passiivinen ja saamaton puolue vie mukanaan maailman vallankumouksellisinta proletariaattia ja on johtanut jo monta vuotta maailman vallankumouksellisinta maata?

Tai puolue on aktiivinen ja vireäaloitteinen, — mutta silloin on käsittämätöntä, miksi tällainen aktiivinen ja vireäaloitteinen puolue ei ole tänä aikana kumonnut sotilaallista komentoa puolueessa, jos se todella on olemassa puolueen sisällä?

Eikö ole selvää, että meidän puolueemme, joka on tehnyt kolme vallankumousta, lyönyt Koltshakin ja Denikinin ja horjuttaa nykyään maailman imperialismin perustoja, — että tämä puolue ei olisi sietänyt viikkoakaan sitä sotilaallista komentoa ja käskyjärjestelmää, joista Rafail niin kevyesti ja huolettomasti puhuu, että se olisi käden käänteessä murskannut ne ja pystyttänyt uuden komennon odottamatta Rafailin kehoitusta?

Uni on kauhea, mutta jumala armollinen. Ensimmäkin asia on niin, että Rafail on sekoittanut puolueen armeijan kanssa ja armeijan puolueen kanssa, sillä hän ei nähtävästi tunne kunnolleen enempiä

puoluetta kuin armeijaakaan. Toiseksi, asia on niin, että Rafail ei nähtävästi itsekään usko keksintöönsä, — hän tarvitsee „hirmu“-sanoja puolueessa vallitsevasta käskyjärjestelmästä voidakseen perustella nykyisen opposition perustunnuksia: a) ryhmäkuntalaisten ryhmittymien vapaudesta ja b) puolueen johtavien ainesten eroittamisesta toimipaikoilta ylhäältä alas asti.

Rafail nähtävästi aavistaa, että ilman „hirmu“-sanoja näitä tunnuksia ei voi saada ajetuksi läpi.

Siinä on koko asia.

PREOBRAZHENSKIN ARTIKKELISTA

Puolueen sisäisen elämän puutteellisuuksien perussyynä Preobrazhenski pitää sitä, että puolueen peruslinja puolueen rakennustyössä ei ole oikea. Preobrazhenski väittää, että „puolueen sisäisessä politiikassa puolue on jo kaksi vuotta toteuttanut pääasiassa väärää linjaa“, että „puolueen peruslinja puolueen sisäisessä rakennustyössä ja puolueen sisäisessä politiikassa uuden talouspolitiikan aikana“ on osoittautunut vääräksi.

Mikä on ollut puolueen peruslinja uuden talouspolitiikan aikana? X edustajakokouksessaan puolue hyväksyi päätöslauselman työväendemokratiasta. Tekikö puolue oikein hyväksyessään tällaisen päätöslauselman? Preobrazhenski on sitä mieltä, että se teki siinä oikein. Samassa X edustajakokouksessa puolue hyväksyi mitä tärkeimmän päätöksen demokratian rajoittamisesta ryhmittymien kieltämisen muodossa. Tekikö puolue oikein hyväksyessään sellaisen rajoituksen? Preobrazhenski on sitä mieltä, että

puolue menetteli siinä väärin, sillä hänen mielestään sellainen rajoitus haittaa itsenäistä puolueajattelua. XI edustajakokouksessa puolue hyväksyi uusia päättöksiä demokratian rajoittamisesta määrätyn puoluestaazhin y.m. muodossa. Puolueen XII edustajakokous vain vahvisti nämä rajoitukset. Tekikö puolue oikein hyväksyessään nämä rajoitukset takeeksi pikkuporvarillisia suuntia vastaan uuden talouspolitiikan oloissa? Preobrazhenski on sitä mieltä, että puolue teki siinä väärin, sillä hänen mielestään nämä rajoitukset haittasivat puoluejärjestöjen oma-aloitteisuutta. Johtopäätös on selvä: Preobrazhenski ehdottaa hylättäväksi sen puolueen peruslinjan tällä alalla, jonka puolueen X ja XI edustajakokous oli hyväksynyt uuden talouspolitiikan oloissa.

Mutta puolueen X ja XI edustajakokous pidettiin toveri Leninin välittömällä johdolla. Päätöslauselman ryhmittymien kieltämisestä (päättöslauselman yhtenäisyydestä) esitti ja vei läpi X edustajakokouksessa toveri Lenin. Myöhemmät demokratian rajoitukset määrätyn puoluestaazhin j.n.e. muodossa hyväksyi XI edustajakokous toveri Leninin mitä läheisimmällä osanotolla. Eikö Preobrazhenski huomaa, että itseasiassa hän ehdottaa muutettavaksi uuden talouspolitiikan oloissa toteutettavaa puoluelinjaa, joka on elimellisesti sidottu yhteen leninismin kanssa? Eikö Preobrazhenski ala ymmärtää, että hänen ehdotuksensa puolueen peruslinjan muuttamisesta puoluerakennustyössä uuden talouspolitiikan oloissa on itseasiassa sen tunnetun „nimettömän ohjelman“⁸⁴ eräiden ehdotusten kertaamista, joka vaati leninismin revisioimista?

Ei tarvitse muuta kuin asettaa nämä kysymykset, niin ymmärtää, ettei puolue lähde Preobrazhenskin jälkeen.

Mitä sitten Preobrazhenski ehdottaa? Hän ei ehdota enempää eikä vähempää kuin „vuosien 1917—1918 tyyppin“ puolue-elämän palauttamista. Mitä erikoista on tässä suhteessa vuosilla 1917—1918? Se, että silloin puolueessamme oli ryhmittymiä ja ryhmäkuntia, että silloin oli käynnissä ryhmittymien avoin taistelu, että puolue eli silloin kriittillistä ajankohtaa, joka oli yhteydessä sen elämän ja kuoleman kysymyksen kanssa. Preobrazhenski vaatii, että tällainen X edustajakokouksen poistama järjestys puolueessa olisi palautettava ainakin „osittain“. Voiko puolue lähteä tälle tielle? Ei, ei voi. Ensinnäkään siksi, että puolue-elämän palauttaminen vuosien 1917—1918 perustoille, jolloin ei ollut uutta talouspolitiikkaa, ei vastaa eikä voi vastata puolueen tarpeita vuoden 1923 oloissa, jolloin on olemassa uusi talouspolitiikka. Toiseksi siksi, että menneiden ryhmäkuntataistelun olojen palauttaminen johtaisi kiertämättä puolueen yhtenäisyyden murtamiseen, varsinkin nyt, kun toveri Lenin ei ole läsnä.

Preobrazhenskillä on taipumus kuvata vuosina 1917—1918 vallinneita puolueen sisäisen elämän ehtoja joinain toivottuina ja ihanteellisina. Mutta me tiedämme tämän kauden sisäisessä puolue-elämässä monia varjopuolia, jotka aiheuttivat puolueessa mitä syvimpiä järjestyksiä. Puolueen sisäinen taistelu bolshevikkien keskuudessa ei ole luullakseni milloinkaan saavuttanut sellaista katkeruutta kuin tuona kautena, Brestin rauhan kautena. Tunnettua on esimerkiksi,

että „vasemmisto“-kommunistit, jotka muodostivat siihen aikaan erikoisen ryhmän, riehaantuivat niin kovin, että puhuivat vakavissaan silloisen Kansankomissaarien Neuvoston vaihtamisesta uuteen Kansankomissaarien Neuvostoon uusista henkilöistä, jotka kuuluivat „vasemmisto“-kommunistien ryhmään. Osa nykyisistä oppositiolaisista — Preobrazhenski, Pjatakov, Stukov y.m. — kuului silloin „vasemmisto“-kommunistien ryhmään.

Haluaakohan Preobrazhenski „palauttaa“ puolueemme tuon vanhan „ihanteellisen“ järjestyksen?

Joka tapauksessa on selvää, että puolue ei suostu tuohon „palauttamiseen“.

SAPRONOVIN ARTIKKELISTA

Puolueen sisäisen elämän puutteellisuuksien perussyynä Sapronov pitää sitä, että puolue-elimissä on „puoluepedanteja“ ja „koulumestareita“, joiden työnä on „puolueen jäsenten kasvattaminen“ „koulumenetelmän“ mukaan ja jotka siten jarruttavat puolueen jäsenten todellista kasvattamista taistelun kulussa. Muuttaen täten puoluekoneistomme työntekijät „koulumestareiksi“ Sapronov ei edes aiokaan kysyä: mistä nämä henkilöt ovat ilmaantuneet ja kuinka on saatanut tapahtua niin, että „puoluepedantit“ ovat päässeet vallalle puolueemme työssä. Esittäessään tämän enemmän kuin uskalletun ja demagogisen väitteen todistettuna väitteensä Sapronov on unohtanut, että marxilainen ei voi tyytyä yksinkertaisesti mietelausemiin, että hänen on ennen kaikkea käsitettävä ilmiö, jos se todellakin on luonnossa olemassa, ja saatava se

selville voidakseen sitten suunnitella todelliset parannuskeinot. Mutta Saprnov ei nähtävästi välitä marxilaisuudesta. Hänen pitää saada hinnalla millä hyvänsä solvata puoluekoneistoa,— kaikki muu tulee itsestään. „Puoluepedanttien“ paha tahto — sellainen on Saprnovin mielestä puolueemme sisäisen elämän puutteellisuuksien syy. Oikea selitys — muuta ei voi sanoa.

Käsittämätöntä vain on:

1) Kuinka nämä „koulumestarit“ ja „puoluepedantit“ ovat voineet pitää käsissään maailman vallankumouksellisimman proletariaatin johtamisen?

2) Kuinka meidän „puolueenjäsen-koulupoikamme“, jotka on annettu „koulumestarien“ kasvatettaviksi, ovat voineet pitää käsissään maailman vallankumouksellisimman maan johtamisen?

Joka tapauksessa on selvää, että „puoluepedanteista“ jaarittelemine on helpompaa kuin meidän puoluekoneistomme mitä mainioimpain ominaisuuksien ymmärtäminen ja arvostaminen.

Kuinka Saprnov aikoo parantaa meidän puolueemme sisäisen elämän puutteellisuudet? Hänen lääkkeensä on yhtä yksinkertainen kuin taudinmäärittelykin. „Upseerikuntamme tarkistaminen“, nykyisten työntekijäin poistaminen toimipaikoilta — sellainen on Saprnovin keino. Siinä hän näkee puolueen sisäisen demokratian toteuttamisen perustakeen. Minä en missään tapauksessa aio kieltää sitä merkitystä, mikä uusintavaaleilla on demokratismin kannalta puolueemme sisäisen elämän parantamisessa. Mutta perustakeen näkeminen siinä merkitsee sitä, ettei ymmärretä sen enempää puolueen sisäistä elämää kuin sen puutteellisuksiakaan. Opposition riveissä on sellaisia

kuin Beloborodov, jonka „demokratismi“ on jäänyt rostovilaisten työläisten muistiin aina tähän päivään asti; Rosenholts, jonka „demokratismista“ saivat kärsiä vesiliikennelaitoksemme työläiset ja rautatieläiset; Pjatakov, jonka „demokratismista“ ei vain huutanut, vaan parkui koko Donetsin kaivosalue; Alski, jonka „demokratismi“ on kaikille tunnettu; Byk, jonka „demokratismien“ vuoksi Horezm on parkunut tähän päivään asti. Luuleeko Saprionov, että jos nykyisten „puoluepedanttien“ tilalle pannaan edellämäinitt „kunnianarvoiset toverit“, niin demokratismi pääsee voitolle puolueen sisällä? Sallittakoon minun hiukan epäillä sitä.

Demokratismia on näköjään kahdenlaista: puoluejoukkojen demokratismia, jotka pyrkivät innokkaasti oma-aloitteisuuteen ja aktiivisesti osallistumaan puolueen johtamiseen, ja tyytymättömien puolueylimysten „demokratismia“, jotka pitävät demokratismina henkilöiden vaihtamista toisiin. Puolue tulee olemaan ensinmainitun demokratismien kannalla, ja se toteuttaa sen rautaisin käsin. Mutta puolue heittää syrjään tyytymättömien puolueylimysten „demokratismien“, jolla ei ole mitään yhteistä puolueen sisäisen todellisen työväendemokratian kanssa.

Puolueen sisäisen demokratian turvaamiseksi on ennen kaikkea voitettava ne eräiden työntekijöidemme mielissä olevat sotakauden jätteet ja tottumukset, joiden mukaan puoluetta ei arvioida omatoimiseksi elimistöksi, vaan virastojen systeemiksi. Mutta näitä jätteitä ei voida voittaa hyvin lyhyessä ajassa.

Toiseksi, puolueen sisäisen demokratian turvaamiseksi on voitettava meidän noin miljoonan toimitsijaa

käsittävän byrokraattisen valtiokoneistomme painostus puoluekoneistoon, jossa on enintään 20—30 tuhatta työntekijää. Mutta tämän suuren koneen painostuksen voittaminen ja tuon koneen alistaminen alaisekseen ei ole mahdollista hyvin lyhyessä ajassa.

Kolmanneksi, puolueen sisäisen demokratian turvaamiseksi on saatava aikaan meidän monien takapajulle jääneiden puoluesolujemme kulttuuritason nousu ja aktiivisten työntekijäin oikea sijoittelu koko Liiton alueella, mitä ei myöskään voida saavuttaa hyvin lyhyessä ajassa.

Kuten huomaatte, täydellisen demokratian turvaaminen ei ole niin yksinkertaista kuin se Saprnovista näyttää, tietenkin, jos demokratismina ei pidetä Saprnovin sisällyksetöntä formaalista demokratismaa, vaan todellista väärentämätöntä työväendemokratismia.

Ilmeistä on, että koko puolueen alhaalta ylös asti on jännitettävä tahtonsa, jotta puolueen todellinen sisäinen demokratia voitaisiin turvata ja toteuttaa käytännössä.

TROTSKIN KIRJEESTÄ

Joulukuun 7 p:nä julkaistu Keskuskomitean ja Keskuskontrollikomitean päätöslauselma puolueen sisäisestä demokratiasta on hyväksytty yksimielisesti. Trotski äänesti tämän päätöslauselman puolesta. Siksi saatettiin olettaa, että Keskuskomitean jäsenet, heidän joukossaan myös Trotski, esiintyvät yhteisrintamassa kehoittaen puolueen jäseniä kannattamaan yksimielisesti Keskuskomiteaa ja sen päätöslauselmaa. Tämä olettaus ei kuitenkaan ole toteutunut käytännössä.

Trotski julkaisi äskettäin puolueuuvottelukokouksille osoitetun kirjeen, jota ei voi selittää muuksi kuin yritykseksi heikentää puolueen jäsenten pyrkimystä yhtenäisyyteen Keskuskomitean ja sen kannan tuke-
misessa.

Päätelkää itse.

Mainittuaan puoluekoneiston byrokratismista ja vanhan kaartin, s.o. leniniläisten, puolueemme ydinjoukon, rappeutumisen vaarasta Trotski kirjoittaa:

„Vanhan kaartin“ rappeutumista on historiassa havaittu monesti. Ottakaamme vereksin ja räikein esimerkki historiasta: II Internationalen johtajat ja puolueet. Mehän tiedämme, että Wilhelm Liebknecht, Bebel, Zinger, Victor Adler, Kautsky, Bernstein, Lafarque, Guesde ja muut olivat Marxin ja Engelsin suoranaisia ja välittömiä oppilaita. Kuitenkin me tiedämme, että kaikki nämä johtajat — toiset osaksi, toiset kokonaan — rappeutuivat opportunistin suuntaan“... „Meidän, juuri meidän, „vanhusten“, on sanottava, että meidän sukupolvellamme, jolla on luonnollisesti johtava merkitys puolueessa, ei ole kuitenkaan minkäänlaista omintakeista taetta proletaarisen ja vallankumouksellisen hengen asteettaista ja huomaamatonta heikentymistä vastaan, jos ajatellaan, että puolueessa kehittyisivät ja vakiintuisivat edelleen politiikan koneistobyokraattiset menetelmät, jotka muuttavat nuoren polven passiiviseksi aineksi kasvatusta varten ja juurruttavat väistämättömästi vieraantumista koneiston ja joukkojen välille, vanhusten ja nuorten välille“... „Nuoriso, puolueen varmin ilmapuntari, reagoi kaikkein jyrkimmin puoluebyrokratismiin“... „Nuorison on vallattava vallankumoukselliset formulat taistellen...“

Ensiksikin minun on hälvennettävä eräs mahdollinen väärinkäsitys. Trotski, kuten hänen kirjeestään näkyy, lukee itsensä bolshevikkien vanhaan kaartiin kuuluvaksi ilmaisten siten olevansa valmis ottamaan päälleen ne mahdolliset syytökset, jotka voivat langeta vanhan kaartin niskoille, jos se todellakin lähtee kul-

kemaan rappeutumisen tietä. Täytyy tunnustaa, että tuo uhrautumisvalmius on epäilemättä jalo piirre. Mutta minun täytyy puolustaa Trotskia Trotskilta, sillä ymmärrettävistä syistä hän ei voi eikä hänen tule kantaa vastuuta vanhan bolshevikkikaartin peruskaaderien mahdollisesta rappeutumisesta. Uhri on tietysti hyvä asia, mutta onko tuo uhri vanhoille bolshevikeille tarpeen? Olen sitä mieltä, että se ei ole tarpeen.

Toiseksi, on käsittämätöntä, kuinka voidaan panna samalle laudalle sellaiset opportunistit ja menshevikit kuin Bernstein, Adler, Kautsky, Guesde y.m. ja bolshevikkien vanha kaarti, joka on aina taistellut ja uskon sen edelleenkin taistelevan kunniakkaasti opportunistia vastaan, menshevikkejä vastaan, II Internationalea vastaan. Mikä on aiheuttanut tämän sekaannuksen ja tämän sotkemisen, kenelle ne ovat tarpeen, jos pidetään silmällä puolueen etuja eikä joitain muita näkökohtia, joiden tarkoituksena ei suinkaan ole vanhan kaartin puolustaminen? Kuinka pitää ymmärtää nämä vihjaukset opportunistista vanhojen bolshevikkien suhteen, jotka ovat kasvaneet taistelussa opportunistia vastaan?

Kolmanneksi, minä en lainkaan luule, että vanhat bolshevikit ovat ehdottomasti taatut rappeutumisvaaralta, samoin kuin minulla ei ole perusteita väittää, että me olemme ehdottomasti taatut esimerkiksi maanjäristykseltä. Tällainen vaara mahdollisena vaarana voidaan ja pitää tunnustaa. Mutta merkitseekö se sitä, että tämä vaara on realinen, käsilläoleva? Ajattelen, että se ei merkitse sitä. Eikä Trotski itse-

kään esittänyt minkäänlaisia tietoja, jotka puhuisivat rappeutumisen vaarasta realisena vaarana. Ja puolueen sisällä on kuitenkin joukko aineksia, jotka voivat synnyttää puolueemme eräiden rivien todellisen rappeutumisen vaaran. Tarkoitan erästä osaa menshevikejä, jotka tulivat puolueeseemme välttämättömyyden pakosta eivätkä ole vielä päässeet vanhoista opportunistisista tottumuksista. Puolueemme puhdistuksen aikana toveri Lenin kirjoitti näistä menshevikeistä ja tästä vaarasta seuraavaa:

„Jokaisen opportunistin erikoisuutena on soveltuvaisuus... ja opportunisteina menshevikit soveltautuvat niin sanoakseni „periaatteesta“ työläisten keskuudessa vallitsevaan virtaukseen, maa-laavat itsensä suojavärein, aivan samoin kuin jänis muuttuu talvella valkoiseksi. Tämä menshevikkien ominaisuus on tiedettävä ja otettava huomioon. Ja sen huomioonottaminen merkitsee sitä, että puolueesta puhdistetaan pois noin yhdeksänkymmentä yhdeksän sadasosaa kaikista niistä menshevikeistä, jotka ovat liittyneet Venäjän Kommunistiseen Puolueeseen vuoden 1918 jälkeen, s.o. silloin, kun bolshevikkien voitto alkoi tulla ensiksi todennäköiseksi ja sitten epäilemättömäksi“ (kts. XXVII osa, s. 13).

Kuinka saattoi tapahtua, että Trotski, jättäen huomaamatta tämän ja muut sentapaiset vaarat, jotka ovat realisesti olemassa, työnsi etualalle mahdollisen vaaran, bolshevikkien vanhan kaartin rappeutumisen vaaran? Kuinka voidaan sulkea silmät näkemästä realista vaaraa työntämällä etualalle oikeastaan epärealinen, mahdollinen vaara, jos pidetään silmällä puolueen etuja eikä Keskuskomitean enemmistön arvovallan murtamisen tarkoituksia, joka enemmistö muodostaa bolshevikkien vanhan kaartin johtavan ydinjoukon? Eikö ole selvää, että tällainen „asiaan

suhtautuminen“ saattaa vain valaa vettä opposition myllyyn?

Neljänneksi, mistä Trotski on ottanut tuon vastakkainasettamisen, minkä mukaan asetetaan vastakkain „vanhukset“, jotka voivat rappeutua, ja „nuoriso“, joka on puolueen „varmin ilmapuntari“, „vanha kaarti“, joka voi byrokratisoitua, ja „nuori kaarti“, jonka „on vallattava vallankumoukselliset formulat taistellen“? Mistä tuo vastakkainasettaminen on otettu, miksi se on käynyt tarpeelliseksi? Eivätkö nuoriso ja vanha kaarti ole kulkeneet aina yhteisrintamassa sisäisiä vihollisia ja ulkoisia vihollisia vastaan? Eikö „vanhusten“ ja „nuorten“ yhtenäisyys ole meidän vallankumouksemme perusvoima? Mistä on ilmaantunut tämä yritys riistää maine vanhalta kaartilta ja mielistellä demagogisesti nuorisoa, jotta voitaisiin lyödä kiila näiden puolueemme kahden perusjoukon väliin? Kenelle se kaikki on tarpeen, jos pidetään silmällä puolueen etuja, sen yhtenäisyyttä, sen lujutta eikä sen yhtenäisyyden horjuttamisen yritystä opposition hyväksi?

Sillä tavallako puolustetaan Keskuskomiteaa ja sen päätöslauselmaa puolueen sisäisestä demokradiasta, ja vielä yksimielisesti hyväksytyä päätöslauselmaa?

Trotski ei muuten ole nähtävästi asettanutkaan itselleen sellaista tehtävää julkaistessaan kirjeen puolueuuvottelukokouksille. Tässä on nähtävästi ollut toinen tarkoitus, nimittäin: tukea Keskuskomitean päätöslauselman puolustamisen varjolla diplomaattisesti oppositiota sen taistelussa puolueen Keskuskomiteaa vastaan.

Siten oikeastaan onkin selitettävissä Trotskin kirjeen kaksinaisuuden leima.

Trotski on liitossa demokraattisten sentralistien ja „vasemmisto“-kommunistien erään osan kanssa—siinä on Trotskin esiintymisen poliittinen merkitys.

„Pravda“ № 285,

joulukuun 15 pnä 1928

Allekirjottus: J. S t a l i n